

της βασιλείας; ;...

— "Ω, κακή!... ελπε ό Γαβριήλ.

— Κακή είν' εκείνη που σου χαμογελάει κι' όχι εγώ, που σε μαλώνω, άσπυς; Μην της μιλήσης καθόλου άπάντε. Τό θέλω...

— Τό θέλεις! Πόσο είσαι καλή! "Όχι, δέν θα της μιλήσω. Μά νά, τελείωσε, άλλωμονό! κι' ό έπιλόγος του έργου... Χαίρε, "Αρτεμις... Πέες μου τουλάχιστον πριν χωριστούμε μά τελευταία λέξι που νά με συγχαρήσει και νά με παρηγορήσει.

— Χαίρε, Γαβριήλ, μι κ ρ έ μ ο υ σ ύ ζ υ γ ε ! ψυθύρισε ή χαριτωμένη βασιλοπούλα στο αντί του φίλου της...

Και άνακατεύτηκε με τό άλλο πλήθος των αυλικών που άποχωρούσαν άπ' την αίθουσα. Τό ίδιο έκανε κι' ό Γαβριήλ, για ν' άποφύγη νά συναντηθή με τη βασίλισσα, σύμφωνα με την ύποσχεσι που είχε δώσει στην "Αρτέμιδα.

Βγήκε έξω και συνάντησε τό Μαρτέν Γκέρ, ό οποίος έλαμπε όλόκληρος μέσα στα καινούργια του ρούχα.

— "Ε, λοιπόν, έξοχώτατε, τόν ρώτησε όταν σε λίγο βρέθηκαν στο δρόμο, είδατε τη βασιλοπούλα;

— Την είδα, άπάντησε ό Γαβριήλ, όνειροπόλος...

— Και ή βασιλοπούλα σάς αγαπάει πάντα; Ξαναρώτησε ό Μαρτέν Γκέρ, βλέποντας τόν κύριό του ευδιάθετο.

— Κατεργάρι! φώναξε ό Γαβριήλ. Πούς σου τά ελπε αυτά; Που έμαθες, ότι ή κυρία δούκισσα ντε Κάστρο μ' αγαπάει ή ότι την αγαπάω; Θά σοπάσης, άσπυς;

— "Όρα! έκανε ό αδιόρθωτος Μαρτέν. "Η κυρία δούκισσα σάς αγαπάει, γιατί άλλους θ' άνασπενάζατε. "Επίσης, άν δέν ήσασσε έρωτευμένο, θά προσέχατε τόν καινούργιο μου μανδύα και τις καινούργιες μου μπότες.

— "Αλήθεια, έκανε ό Γαβριήλ, κοιτάζοντάς τον από πάνω ως κάτω. Που τό βρήκες αυτό τό κοστούμι;

— Τό άγόρασα άπάντε για νά σάς τιμήσω, έξοχώτατε. Τό πλήρωσα μάλιστα τοίς μετροητοίς.

— Είπε καλό, φίλαρε! Θά σου τό πληρώσω εγώ, αφού μπήκες στα έξοδα για μένα!

— "Ω! είσθε πολύ γενναϊόδορος, έξοχώτατε

— Καλά... Καλά... Σόπα, τώρα...

"Εντομεταξυ είχαν φτάσει στη νέα κατοικία του Γαβριήλ. Μόλις ανέβηκε έπάνω, ό ήρωας μας κάθησε κι' έγραψε την αόλοκλη έπιστολή στην "Αλούζα:

«Καλή μου "Αλούζα, ή "Αρτεμις μ' αγαπάει!.. Καλή μου "Αλούζα, σε περιμένο να ρθής τό ταχύτερο έδώ για νά με συναντήσεις... "Επειτ' από έξη χρόνια άπουσίας, αισθάνομαι άπόλυτη ανάγκη να σε φιλήσω. Είμαι τώρα λοχαγός της βασιλικής φρουράς κι' έχω μεγάλη φήμη... Σε θέλω κοντά μου, "Αλούζα... Σε θέλω γιατί είμαι ευτυχισμένος και γιατί ή "Αρτεμις μ' αγαπάει... Μου τό ειπε ή ίδια. Σε περιμένο λοιπόν γεήρορα».

XI

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

"Ο κοντόσταυλος "Αννας ντε Μουμορανού έβγαине από τά διαμερίσματα του βασιλέως θηλωμένος. Είχε πάει να του μιλήσει για τό ζήτημα του γάμου του γιου του με την "Αρτέμιδα, μά ό "Ερρίκος Β' του είχε άπαντήσει άόριστα και με ύπερκιργές.

Καθώς λοιπόν διέσχισε τη μεγάλη γαλερία του Λούβρου, ό σπουγώνος του "Αρνά ντε Τέλ, ό σωσίας του Μαρτέν Γκέρ, παρουσιάστηκε μπροστά του.

— "Εξοχώτατε, του είπε, θέλω να σάς μιλήσω...

— Τι θέλεις πάλι; του άπάντησε νευρικά ό κοντόσταυλος. Δέν έχω καθόλου κέφι να σ' άκούσω σήμερα.

— Καταλαβαίνω... καταλαβαίνω... είπε ό "Αρνά. Είστε έρεθισμένος με την τροπή που παίρνει τό ζήτημα του γάμου του γιου σας με την "Αρτέμιδα ντε Κάστρο. Ναι, ξέρω περισσότερα από σάς σχετικώς... Ξέρω, π.χ. ότι παρουσιάστηκε ένα καινούργιο έμπόδιο πύσοβαρό άπ' τά προηγούμενα...

— Και ποιά έμπόδιο μπορεί να είνε πύσοβαρό από την άρνησι του βασιλέως;

— "Η άρνησις της ίδιας της δουκίσις ντε Κάστρο.

"Ακούγοντας τά τελευταία αυτά λόγια, ό κοντόσταυλος υπήκουσε τόν κατάσκοπό του και τόν ρώτησε με ένδιαφέρον:

— Μυρίστηρες λοιπόν τίποτε, λαγωνικό μου; ('Ακολουθεί)

ΤΟΥ Κ. ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΓΚΑΔΙΕΣ ΚΑΙ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΕΣ

Πίσω άπ' τις άμυγδαλιές κι' από τις τριανταφυλλιές κι' άπ' τις πράσινες έληές —μέσα σε βαθειές σπηλιές...

Γύρω από τις βυσσιγιές και τις άσπρες λεμονιές κι' από τις ροδοκανιές —σε παριόμερες γωνιές...

Κάτω άπ' τις κληματαγιές που φροντάνουνε βαρειές, κι' άπ' τις σκοτεινές μουριές —στις άπόσκιες τις μεριές...

Μέσ' στις άγριες ευωδιές που σάν άροσπυρές καρδιές άναδινουν ή άχλαδιές, κι' ή βανίλιες κι' ή ρωδιές...

Μουσικιμένοι άπ' τις δροσιές που σταλάνε ή κερασιές, με άλαφρές πατημασιές καθώς μέσ' στις έκκλησιές...

Γύρω μας θολές—θολές λειψές θ' άπλωθούν καλές παροδάρνες σιωπηλιές... Πάμε, άγάτη μου; Τι λές; ;...

DELICIDE

Τό φεγγάρι μύρεται ζιγνινο, άγρό σαν θειάφι, και στο φώς του λούζονται σάν άδεραφάμα οι τάφοι. "Όλες και όλοι βρήκανε —όλα κι' όλες κι' όλοι— τό γλυκό ξαπώστιαμα στο κρύο τ' άραξοδόλι.

"Ο ίσκιος άραχνόπεπλος άπάνω τους ύφαινει, κι' ύπνο κάνουνε άλαφρο στο χώμα οι πεθαμένοι. "Η παιδούλα ή γαλανή κοιτάει πλάι—πλάι με τό βασιλόπουλο και τό γλυκομυλιέι.

Και τ' όραίο και τ' άκριθό τό πεθιμένο άγόρι την καπέλλα άντάκουσε που με τρομουλα έθόρει.

Τόν καρπό που έξούσανε ούτ' ένα φίλακι. Τώρα από τά χάρδια τους λιγώθηκαν οι λάκκοι.

Κι' ύστερ' άγκαλιάζονται και πάνε κι' όλο πάνε κάρτε που μεσύνχτα τά σιμαντρα χιτυάνε.

Κι' όλο λέν γλυκόλογα και πίκρα δέν τούς μένει, κι' από μās καλύτερα περνάν οι πεθαμένοι.

ΟΤΑΝ ΠΕΘΑΝΩ...

"Όταν πεθάνω, μη σφαλίσετε τά μάτια μου τά παγωμένα. Θέλω να ιδω ποιοι θα γελάσουνε και ποιοι θα κλάφουνε για μένα. Θάρθην ή μανούλα μου ή ταλαί—(πωση, θα φέρουν τόν παπά τό γέρο. Θάρθουν τριγύρω όσοι μ' αγά—(τησαν, αίτοι θα κλάφουνε, τό ξέρω. Και θάρθουν κι' άλλοι σάν τό (μάριμαρο, θα κλάφουν, θα φανούν πώς (κλαίνε. Κι' έσύ με τά γυαλιένια μάτια (σου θα τούς μαντέψης, πεθαμένε!

"Έρχετ' ό θάνατος άλύπητα γλυκά-γλυκά να μās κοιμήση. Και ξεσπελάζει με μιάς γύρω (μας και τις άγάτες και τά μιση.

Και θα περάσουνε, θα φύγουνε και θάρθουν κι' άλλοι, θάρθουν (κι' άλλοι. Ούτε τούς έννοιωσα, ούτε μ' έν—(νοιωσαν: στο χώμα θα βρεθούμε πάλι.

Μ' άν έρθει, άν έρθει χωρίς (κλάματα, πούταν για μένα φώς και πλάσι, κι' έρθει σιγά-σιγά σάν μάριμαρο (σου να με κοιτάξη να γελάση.

Μ' άν έρθει, άν έρθει δίχως κλάματα, σε μένα, στο φτωχόν έμένα, ώ, να μη βλέπω τότε κλειστε μου τά μάτια μου τά παγωμένα!...

ΝΑΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Μ' άν έρθει, άν έρθει δίχως κλάματα, σε μένα, στο φτωχόν έμένα, ώ, να μη βλέπω τότε κλειστε μου τά μάτια μου τά παγωμένα!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

"Αντάμα δέν μονοιάζουμε κι' ή χωριστά κακά 'να. Γάιδαρο άνταμακό, τόν τρών οι λύκοι. "Αν τόν ξαναδείς στη βύσα, γράψε τόνο για ντερβισή. Λίγα λόγια και δεμένα, για να τάχνης κερδισμένα. "Ο βλάχος άρχος κι' άν γενεί, πάντα βλαχιά μυρτζει. "Όταν κλέβουνε μην κλέβεις κι' όταν διαλαλάνε μη φοβάσαι. "Ο Θεός όφρανά κάνει, μά άμοιρα δέν κάνει. Πουδ Σαββάτο χωρίς ήλιο, πουά γυναίκα χωρίς φίλο;

